

הידרדרות או התקדמות?

התקבל בתקשור שנערך בתל אביב ב-7.6.25

אם כך, שלום.

אם כך, אנו מתחילים. מפגש נוסף, הזדמנות נוספת לעסוק במתרחש. לעסוק בהתפתחות של בני אדם, לעסוק בהידרדרות, בעיקר לעסוק באופן שבו אתם אינכם יכולים כבעבר להחליט מה באמת קורה והאם דבר מה הוא טוב או רע. זאת משום שמי שרואה את הדברים כמו שהם יכול לראות את ההתקדמות ואת ההידרדרות מתקיימים בו זמנית.

יש אשר רואים הידרדרות בלבד. הם רואים החמרה והחרפה במערכות היחסים בין בני אדם, באופן שבו אתם מתנהלים בעולם זה. יש אשר רואים התקדמות בלבד, מזהים תהליכים כאלה ואחרים ורואים את האור שיש בהם. אך יותר מכל, הדברים מתרחשים בו זמנית. ישנה התקדמות וישנה הידרדרות. אנו רוצים לדבר בפעם זו על מה מתקדם ומה זו ההידרדרות הזאת, מה בעצם קורה.

לא ניתן לחזור לעבר

נתחיל ונאמר שהעולם שהכרתם, בהרבה מאוד מובנים, הוא חלק מהעבר שלכם. ישנם דברים אשר לא יחזרו להיות כבעבר - תהליכים שלא יקרו עוד, מנגנונים ומערכות וארגונים אשר משנים את פניהם. גם אתם, באופן שבו אתם מרגישים ותופסים את עצמכם, באופן שחיי היומיום שלכם מתנהלים – הרבה מזה לא יחזרו להיות כשהיה בעבר. גם אם המעטפת החיצונית תחזור על עצמה; גם אם אתם, על פניו, תחזרו את אותם החיים; הרי שהאופן שבו אתם מרגישים וחושבים ומגיבים עשוי להשתנות באופן חד משמעי.

אתם אינכם יכולים להיות כפי שהייתם. העולם, ואתם כבני אדם אינדיבידואליים – הכל צריך להשתנות. נקודת מוצא שמתוכה אתם נעים צריכה להשתנות. היא צריכה לעבור מ־אנחנו דרך אני ל־אנחנו. כלומר, מ־אנחנו אשר מבטל את האינדיבידואל, דרך אני – כלומר, חידוד של האינדיבידואל – ואז ל־אנחנו, שמורכב משיתוף פעולה של אינדיבידואלים. זו דרך לתאר את מהותו של השינוי.

ההתחדדות של האינדיבידואל

אנו יכולים לומר שרבים מבני אדם עוברים טלטלה, משום שאתם עוברים מ־אנחנו אל ה־אני. במעבר מ־אנחנו שמבטל את ה־אני לשלב שבו האינדיבידואל מתחדד, נוצרות הרבה מהטלטלות בעולם זה.

אתם יכולים לכנות את הטלטלות הללו בשמות שונים. המשותף לטלטלות הוא אנשים אשר נאחזים ב־אני באופן כה נחרץ, עד שפעמים רבות הם אינם רואים אף אחד שנמצא לידם. אתם יכולים לקרוא לזה נרקיסיזם. אתם יכולים לקרוא לזה פופוליזם. אתם יכולים לקרוא לזה התפוררות של הלכידות החברתית. אבל זו לא הייתה לכידות – זו תמיד

הייתה, במידה כזו או אחרת, מחיקה לטובת הכלל. המחיקה אינה אפשרית עוד – האינדיבידואל חייב להתחדר.

מאחר ואתם יוצאים מתודעה שמוחקת את האני לטובת תודעה כוללת, אתם נעים בהתנהגות שלכם באופן הפוך מכפי שהוא היה. אם נאמר זאת באופן קולקטיבי – אם אתם באים ממחיקה של האני, אז בשביל לחדד אותו פעמים רבות אתם תמחקו את האחר.

כאשר האחר לא קיים, התוצאה היא מה שאתם רואים. אתם יכולים לומר שזו הידרדרות. אנו אומרים שזו התקדמות. אבל בשלב הזה, מה-אנחנו אל האני, הרבה מהאופן שבו הדברים היו מתפרק. מנגנונים, מערכות שיתופי פעולה, מערכות יחסים – דברים מתפרקים. אנשים מתפרקים. זאת משום שאתם אינכם יכולים להמשיך לשלב של שיתוף פעולה מחודש מבלי להיפרד מהישן, ורבים מכם אינכם יכולים ליצור אני אינדיבידואל מחודד מבלי להתפרק מהסוג של שיתוף פעולה שאתם רגילים אליו.

יותר קל להרוס את הישן

השלב הבא של מעבר מאני ל-אנחנו, כלומר מאני אינדיבידואל לשיתוף פעולה המבוסס על אינדיבידואלים, הוא שלב יותר מורכב.

זה נכון לומר שבהרבה מובנים יותר קל להרוס מאשר לבנות. במיוחד כאשר רבים כל כך עדיין מסתכלים בערגה על מה שהיה קודם ומייחלים לחזור למה שהיה. זה כך גם משום שזה מורכב עד מאוד ליצור דבר מה חדש שאתם אינכם מכירים, שאתם אינכם באמת יודעים כיצד ליצור אותו בקנה מידה נרחב. לעיתים אתם מכירים זאת בחייכם הפרטיים, בשיתופי פעולה כאלה ואחרים, אבל באופן קולקטיבי אתם אינכם יודעים איך ליצור זאת.

האינדיבידואל של בני האדם אינו מחודד מספיק בשביל שתוכלו ליצור שיתופי פעולה באופן שלא יגרום לכם להרגיש שאתם נעלמים שוב פעם, מבלי שתהיה השתלטות עצמית או השתלטות של אנשים על אנשים אחרים.

המעבר לשלב הבא יהיה המורכב יותר. הוא ידרוש רמה חדשה של יצירתיות או אנשים מסוג אחר. אתם תגידו אנשים שאין להם אגו. אנו נאמר שדרושים אנשים שהאגו שלהם יציב מספיק בשביל שהם יוכלו לפעול לא מתוכו. אנשים שיוכלו להציב את טובת האחר בראש, משום שטובתם שלהם כבר נמצאת בראש הרשימה שלהם עצמם.

לא לחכות שהמעבר יסתיים

אתם נמצאים בתוך ההתפרקות של שיתוף הפעולה שאתם הכרתם, ואנו לא נאמר מהו משך הזמן הדרוש. אנו רק יכולים להציע לא לשבת בחוסר סבלנות ולחכות שכל המופע הזה יסתיים.

כמו תמיד, גם הפעם, אנו מציעים שתמקדו את תשומת הלב שלכם, את המשאבים שלכם, בבנייה שלכם עצמכם. תיצרו אתם בחייכם את שיתוף הפעולה שאתם זקוקים לו – ראשית עם עצמכם, ומתוך זה עם האנשים, עם העולם סביבכם.

תהיו אתם למענכם. אנו מציעים גם הפעם שתמשיכו להתמקד בזה - אל תחכו שהעולם יעבור ויתייצב בתוך החדש.

למצות את הסבל

אתם בתוך הטלטלה, וההתפרקות מורכבת. בני אדם צריכים להבין – יותר נכון, לחוות – שגם השלב הזה, השני, של האיני, הוא שלב שיוצר סבל.

בני האדם באים מתוך המחיקה של האיני, מתוך הסבל שהם מכירים, והם מחפשים גאולה. אז הם מתנערים מהאנחנו שהם הכירו לטובת איני, אבל גם ב־איני הזה יש סבל, משום שאם האיני לא כולל את האנחנו, אז הוא באמת הופך להיות חסר כול. בני אדם צריכים לחוש, לחוות, למצות גם את הסבל שיש בשלב הזה. המיצוי של הסבל, אפשר לומר, עדיין בהתהוות.

מה תגידו על העולם הזה? האם תגידו שהוא נחרב, שהמצב מידרדר? האם תתאבלו על מה שהיה, ותאחלו בסתר הלב לחזור לפעם? או שאולי תסכימו להסתכל על העבר כפי שהוא – על האנחנו שמחק את האיני באופן כזה שיצר סבל רב? האם תסכימו להסתכל על מה שקורה כעת, לא בהכרח כהידרדרות, אלא כעל שלב בהתפתחות?

לעבור את גיל ההתבגרות

אתם יכולים לומר שזה גיל ההתבגרות של האנושות. אתם מורדים בכל הכוח, ובמרד – כמו במרד – פעמים רבות אתם פוגעים בעצמכם. אבל כמו אצל בני אדם, כך גם באופן קולקטיבי, לא ניתן להתפתח מבלי לעבור את גיל ההתבגרות. כן, תהיה בגרות גם לאנושות. אבל אתם עוד רחוקים ממנה. אתם עוד בגיל ההתבגרות.

אכן, אנו מציעים לא לחכות, אלא לחיות את חייכם. לחיות אותם כפי שאתם רוצים, כפי שמתאים לכם, כפי שנוח לכם – לכם ולא לאחרים. שימו את עצמכם ראשונים במעלה. שנו, ככל שאתם יכולים, את סדר העדיפויות של עצמכם. מי אתם? מה טוב לכם? מה נכון לכם? מה אתם רוצים? שוב ושוב אנו חוזרים על השאלות הללו כדי לעזור לכם בתהליך שבו אתם נמצאים, שבמהותו אתם מחדדים את האינדיבידואל. אתם מחלצים את האיני מתוך אנחנו שאין בו צורך.

להפסיק את ההקרבה העצמית

האנחנו הזה מתקיים אצל כל בני אדם, אבל הביטויים שלו יכולים להיות שונים עד מאוד. חלקכם גדלתם בתוך סביבה שהייתה, הלכה למעשה, אנחנו שאין בו איני. חלקכם לא. אבל גם מי שלא, גדל בתוך תודעה כזו, אם כי במידה שונה.

כולכם למדתם להקריב את עצמכם. למדתם לוותר, להקריב, כדי לשמור על הסדר, כדי לשמור על הביטחון, כדי לשמר תחושה של שייכות. עידן ההקרבה צריך להסתיים, וזה לאט לאט מה שקורה.

ההקרבה היא לא בהכרח מול הורים או מול מדינה או מול בוסים בעבודה. ההקרבה היא יותר מכל ביניכם לבין עצמכם. מה אתם מסכימים להקריב? אילו רצונות אתם מסכימים

לא לממש? על אילו צרכים אתם מסכימים לא לתת מענה? אילו חלומות אתם מוכנים לא לממש, לא להגשים, כדי שיהיה בסדר?

תחושת היסדר - כלומר, השייכות, הביטחון, היציבות – תמיד קשורה באחרים. אתם מקריבים את עצמכם למען. האם אתם מסכימים להפסיק להקריב? האם אתם מוכנים לגלות בזמן זה מה אתם עדיין מקריבים? האם אתם מסכימים לגלות בזמן זה שמה שאתם מקריבים לא נעלם, שהוא נשאר קרוב, דורש התייחסות?

פעם אחר פעם עליכם לעמוד מול אותם הקולות הפנימיים אשר אומרים לכם להקריב את עצמכם למען. פעם אחר פעם עליכם לבחור מחדש. האם אתם שומרים על נאמנות עצמית או ממשיכים להקריב את עצמכם למען דבר שלעולם לא תשיגו? האם אתם מסכימים לוותר על יציבות, על ביטחון, על שייכות – כדי להישאר שלמים, כדי להיות נאמנים לעצמכם?

אתם נמצאים בתוך שנה שאנו מציגים כשנת הבחירה. זו מהותה של הבחירה שעליכם לעשות פעם אחר פעם - בחירה בעצמכם. להיות נאמנים לעצמכם, לדאוג לעצמכם. להפסיק להקריב את עצמכם. אתם מקריבים ואז לא להבין מדוע אנשים לא מתפעלים מההקרבה העצמית שלכם, מדוע אתם בכל זאת מפסידים.

אתם אינכם יכולים להקריב את עצמכם ולהגשים את עצמכם בו זמנית. השייכות, היציבות, הביטחון, שבשבילם אתם מקריבים את עצמכם – לעולם לא יתקבלו. זאת משום שההקרבה העצמית יוצרת ערעור בתוכם, בתודעה שלכם, והערעור הזה יכול להיות כה גדול, עד שייציבות לא תהיה כלל וכלל. עד שלא תהיה תחושה של ביטחון. עד שאפילו השייכות לא תתממש.

חזרו לעצמכם. שימו לב להקרבה העצמית שלכם, ולאט לאט, בדרך שלכם, עשו שינוי. תהיו יותר נאמנים לעצמכם מאי פעם, גם אם זה אומר שהעולם שלכם באופן כזה או אחר מתפרק, גם אם אתם מאבדים – הישארו נאמנים לעצמכם. זאת כדי שתוכלו לגלות בהמשך הדרך איזה טוב יכול להיווצר כאשר אתם שומרים על עצמכם שלמים.

אלו הן המילים שלנו לפעם זו.

שמחנו,
אם כך, שלום.

טוהר.